

Sve. Augustīnai,

Nekāda net mąstyti nemąščiau, kad teks kada naisyti laiško, toki ypatingą laiško ypatingam žmogui ir, raščiau, tokiu ypatingu laiku.

Noričiau jums papasakoti, kaip mes čia, šitame Lietuvos kampelyje gyvename. Čia, kur žolė pati žaliaunia, kur saulė šilčiaunia, kur paukščių giesmė šambaunia, kur saldžiausia ankstyvo pavasario mėla. Taip, nors ir praėjo vos ne šimtmetis, bet mūsų kraštas vis dar brangus ir toks vienintelis nepakartojamas. Tikim, kad ir kiek daug metų prabėgo, bet mes, čia gyvenantys žmonės, išsaugojome tas pačias vertybes ir visa širdimi branginame savo kraštą, kaip kad jį brangino prieš šimtmetį čia gyvenę žmonės. Kaip ir anuomet, taip ir dabar - žmonės laimingi. Tikriausiai keistai šamba, kad praėjus beveik šimtui metų, pas mus nieko naujo. Kaip mano bobutė sakydavo: "Niekas per mus po senybai." Bet juk taip ir yra - vertybės išliko tos pačios. Žinoma, noriu paigirti, kad mes tobulėjame, gyvename savo kraštą gerai pažįsdami. Taip pat nežinau, kad kraštas būtų modernus. Štai ir asfaltas klojame gabalėlis po gabalėlio. Nors... gerai pagalvojus, tai ne be jūsų, Augustīnai, pagalbos. ☺

Kaip tik dabar noričiau jums padėti, kad garsinate (net ir po daugel metų) mūsų kraštą, nors galbūt net pats niekad apie tai neminėjote.

Esu laiminga, kad gyvenu čia, kur gyvenote jūs, kur gyvena mano seneliai, mano mama. Pūšaujuosi, kad mano vaikai čia gimė ir užaugo. Pūšaujuosi, kad jie yra tikri šio krašto patriotai.

Wuonėdžiai tikim, kad šis Lietuvos kampelis bus toks nuostabus amžinai, kad išaugins dar ne vieną didį žmogų, didį savo širdies atvirumui, savo mūsių platumui ir meilę savo Tėvynei.

Pagarbiai,
Jūratė
2014-04-22